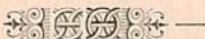

* * *

И много народъ се стече тука по случай осветяването на руския храмъ, което стана на 15 септември тази година въ присъствието на високи руски гости.

с. Шипка, 16 септември 1902 г.

Твой приятель: Никола.

Чудната свирка.

Приказка.

1.

Между една пуста гора, далечъ отъ голѣмитѣ и шумни градове, лежало край пътя селцето Пъстра-Поляна. Една вечеръ късно въ селото влѣзли трима старци и се спрѣли прѣдъ най-крайната колиба, въ която живѣялъ селянина чичо Пенчо съ жената и дѣцата си. Бѣдна и грозна била неговата колиба.

Почукали пѣтниците на вратника, и чично Пенчо изкочилъ да види кой чука по мръкнало. Като дошълъ при тѣхъ, тѣ взели да му се молятъ да ги пустне у дома си и да ги нахрани, защото били морни и гладни.

— Охъ, добри хора, казалъ чично Пенчо, съжалиявамъ, че не сѣмъ за гости. Прѣди всичко, нѣма съ какво да ви нахраня. Освѣнъ малко черъ хлѣбъ и картофи, нѣмамъ друго нищо. Бѣденъ сѣмъ много, както виждате.

— Нѣма нищо, казали пѣтниците, ще ядемъ, каквото е далъ Господъ.